

לכל שאר החיפושיות ביחד. מאז התיישבותנו — עם כל כך הרבה מינים לא אוכל להסתדר. יש לו לפרויקה גם חלומות נוספים — הוא היה רוצה («אם רק היה למשק השכל לזה») ללמוד בטכניון הנדסת מכונות חקלאיות: «זה היה יכול להשתלם — ועוד איך? אבל מי כמוהו, מרכז המשק, יודע כמה אין הדבר מעשי?»

העבודה היומיומית משעבדת את כל כוחות הגוף והרוח. פרויקה יודע זאת. הוא מרגיש כיצד נשמטים מידי, לאט לאט, הספרות או המדע, שהיה רוצה להתעסק בהם. הוא אינו נכנע לגורל הזה — אבל יודע כאילו מראש שהמערכה אבודה. את הצער הסמוי המת-לחה לתחושה עמומה זאת, הוא מפרק בדרך פשוטה: זרם של קללות עסיסיות הורץ מפיו בנוח עליו הרוח הרעה. אחר כך הוא מאשים את עצמו: «איני יכול להסי' תדר עם אנשים!» וחברי המשק אומרים, כגאחה סמוייה: «פרויקה שלנו הוא ציניקן!»

דודיק עצר את הגיפ. לפניו, במרחק של עשרים מטר, פרויקה יודע עמד על הדרך צבי, הס' תכלו בו בסקרנות רבה. לדודיק לא היה רובה, רק אקדה. אולם גם לו היה לו רובה, לא היה משתמש בו. לדודיק אין לב להרוג צבאים. הצבי הסתלק בהדרה נאה, דודיק המשיך בדרכו אל שדות הפלחה הרחוקים. הדרך עב' רה בטוח של יריקה מן הגבול. תוך כתי

לביהספר העממי ברחוב ו' והציע לילדים לשחק בתנועה במישחקים. כמה מן הילדים ניסו את מגלם בתנועה החדשה. נמרוד היה ביניהם. מאז לא נעדר אף מפעולה אחת. החברים היו קוראים לו «דוגרי» כי כך, היה אופיו. כשנודע לחברי 'דוד' «להבות» של השומר-הצעיר שגרעונים יתחלל בצפון ה' רחוק-הרחוק, יצא נמרוד עם כמה חברים ל' חזר על אלונקה, פצוע ממוקש. אבל הוא ניחם את החבריה שבאו לנחמו. למרות שבא מן הקריה, לא היה «מש' קיסט», אלא דווקא קנאי להתמסרותו ל' תנועה. על כך נשלח להדרכתו, בקן חולון. פעם בשבועיים חזר הביתה, ללהב, להשת' תך בישיבת הועדות השונות. היה ברור כי נמרוד יהיה המזכיר הבא.

לפני חצי שנה נוספו למשק כמה שטחים, אחרי שהגבול סומן מחדש. החבריה יצאו להרוש, על נמרוד היה לחזור העירה. הוא לא היה מסוגל לצאת כבלי לעשות קודם משהו. לכן הפץ לתוך הגיפ שיצא להבטיח את החורשים. הוא ישב ליד דודיק. הגיפ נע אנה ואנה ליד הגבול. לפתע ניתך עליו צרור של מקלע. משמר הלגיון עבר במקרה. עוד לפני שהספיק להפליט הגה, נפח נמרוד את נשמתו. כל ההורים באו להלוויה. כל אחד מהם ידע כי זה יכול היה להיות גם בנו. ההר'

קרבת הפיראין: תמונתו האחרונה של מונה בורגין, שנהרג ליד מכונת המשק בהתקפה האחרונה של הפיראין, צולמה במקרה על ידי צלם העולם הזה בשעת טיול.

נסיעה בחץ דודיק בעין מאומנת את המתר' חש מן העבר השני. במרחק של כמה מטרים התכיפה אשה ערביה בשדה. היא הרחיקה כידיה עשבי' בר. לידה שיחק ילד קטנטן. רחוק יותר עב' רה תהלוכת גמלים. על הרכס ישבה דמות בודדה, כנראה תצפית של המשמר הלאומי הירדני.

במבט מקצועי של מרכז-פלחה הסתכל דודיק בשדה המבשיל בשטח הירדני. עוד מעט יתחילו לקצרו ביונים. לו היה קיים שלום, יכול היה משק להב להשכיר לערבים את הקומביין. לו היה קיים שלום אפשר היה לסדר הרבה דברים כהגיון רב יותר. לו היה קיים שלום לא היה חשש לעבור את הגבול בחצי מטר. וגם נמרוד עוד היה חי.

נמרוד פלדמן היה נער נמוך בקרית חיים. שמו לא מצא חן בעיניו. חבריו בכתה אמרו לו שזה משהו מן התנ"ך, ומש' הוא לא טוב. אבל אמו הרגיעתו: הוא נקרא נמרוד מפני שיומיים לפני לידתו, באחד ב' מאי, ניסתה המשטרה הבריטית לפזר הפנ' גה שהשתתפו בה חבריהם לקיבוץ של הר' ריו. שם הילד היה צריך לסמל את המרד ב' משטר הבריטי.

בכתה ד' בא מדריך של השומר-הצעיר, נמרוד פלדמן היה נער נמוך בקרית חיים. שמו לא מצא חן בעיניו. חבריו בכתה אמרו לו שזה משהו מן התנ"ך, ומש' הוא לא טוב. אבל אמו הרגיעתו: הוא נקרא נמרוד מפני שיומיים לפני לידתו, באחד ב' מאי, ניסתה המשטרה הבריטית לפזר הפנ' גה שהשתתפו בה חבריהם לקיבוץ של הר' ריו. שם הילד היה צריך לסמל את המרד ב' משטר הבריטי.

מאביו, בכפר בורג' הירדני. האב היכה או' תו מפני שפוצץ כדור של אחיו. הוא היה צמוק ועטוף סככות. כשאמרו לו להתפשט במקלחת, היה מסוחר נורא.

נתנו לו סנדלים, גרביים וגופיה חדשה. אחרי יומיומיים נרצע. הסבירו לו שלא כדאי לו להישאר במשק מפני שאין שם ילדים בגילו. הוא הציע לחזור לאביו. מילאו את כיסיו בממתקים ושלוהו חזרה. הוריו המוד' אגים לא האמינו למראה עיניהם כשהופיע שוב, לבוש ככך-שייך. השמועה פשטה מיד בכל האזור, והדיה הגיעו חזרה לשטח ה' ישראלי.

פעם אחרת הביאו בעונת הגשמים לדה ערביה, שנפלה לתוך מדורה של בדואים. הבוץ ניתק את המשק. איאפשר היה להצי' ביר את הילדה לבית-חולים. תחת זאת טיפ' לה בה תרצה החובשת של או, חברתו של פרויקה. היא ישבה ליד מיטתה במשך ארבעה ימים, עד שיצאה מכלל סכנה. על זה קיב' לה ציון מקופת-חולים.

דודיק נאנת, הלחאי שאפשר היה לסדר את כל הענינים בצורה זאת. אבל לפעמים צריכים להראות יד זקה. צריכים לירות על ערבים שעוברים את הגבול (אבל להיזהר שלא לפגוע ברועים, פן תיפתח גאולת-דם). וצריכים לעמוד על המשמר — בכל יום, בכל רגע.

מרחוק ראה דודיק ענן סמיך של אבק. זה אברהם. הוא הוביל בטרקטור את מכונת-החציר. אחריו נגד אחד המתנדבים על פלסטורמה, העמיס עליה את החבילות הקשורות שנפלטו מן המכונה. הכל התנהל בתוך ענן שלא התפור לרגע.

אברהם נראה כאילו היה דבוק לכסא הטרקטור. הוא עבד ללא הפסקה מאז קם ב' חמש בבוקר: שימן את המכונה, התקין אותה לעבודה, גרר אותה לשדה בנסיעה שאר' כה כמעט שעה. מאז שעה שמונה הוא מס' תובב כאן בעגולים קצובים, באבק המתמיד. אצל אברהם אין חוכמות. כשהוא עובד, הוא עובד. הוא מכוסה שכבת-אבק עד אין הכר, מוסתר עליידי כובע-סמבל ומשקפי' נהיגה, אך אפשר להכירו בנקל בעזרת ה' חיוך הרחב של שתי שורות שיניים צחורות. בעצם, יכול היה אברהם להיות עתה באמריקה. אמו מחתיקות רחבות, הבטיחה לו זאת, אם רק יעזוב את המשק. בעיניו היה זה כובו נורא שאברהם המשכיל שלה יגרור מכונת-כיבוש ליד חבריו. אבל קל יו' תר לנצר את הרב הראשי מאשר להוציא את אברהם מלהב.

כי אברהם הוא להב. הוא מסמל מאין כמו' הו משק זה: את שגנון-העבודה שלו, שהי' פך לפולחן עליון, את ההקפדה על יחסי' חברות. וגם את העובדה שבמשק זה אין כמעט איש שלא יכול היה לחיות חיים נוחים ומרחחים בעיר.

אברהם בא מאוחר לתנועה, בגיל 16. אולי בשל זה הוא קנאי יותר לערכי ה' תנועה מאשר החברים האחרים, שהצטרפו כילדים. רובם נקלעו לתנועה במקרה. כמו עמוס המסגר, למשל, שגר מול מגרש הכדור' גל של המכבי בפתח-תקוה, שיחק שם וש' תל שם את הדשא, עד שדודו במשמרה-י' עמק ודודו במשק שמיר החליטו שעליו לעבור לתנועה הנכונה.

דודיק חזר לאטו למשק. ממול רעה הבקר. הפרות עמדו וכרעו בסויות שר' נות של העלאת גירה. מסכיבו התרוצצו הבוקרים, איוואן ומרדי ההונגרים, כדי ללכ' דן לפני השיכה הביתה. כשרוצים להוביל צאן, הולכים לפניו. כשרוצים להוביל בקר, רוכבים מאחוריו וממריצים אותו בצעקות. לא כל כך רומטי, מקצוע הבוקרים. בחיוד בימי הקיץ החמים, כשהבוקרים מצטלים ב' שמש. למזלם איאפשר להויע בלהב. האקלים יבש מדי.

בקצה העדר, כרגיל, טיילה סילבאנה. דמות ממש. סילבאנה זו. הפרה נקראה כך מפני שאיחאן קרא שבועון קולנועי בשעת ליד' תה. יש לה אישיות. לאן שהיא הולכת, הולך העדר כולו. צריכים לסקוח עליה עין. העדר זו לאטו דרומה. לאורך הגבול. כמר' חק של מאתיים מטר, מן העבר השני, זו עדר דומה צפונה. כך זה בכל ערב, הירחר כשהגבול חוצץ ביניהם, עדות מתמדת לאזר' סריהגיון של המן האנושי.

לפני הולדתו של דודיק
 LINDOL

